

ILUSTROVAL ANTONÍN ŠPLÍCHAL

INKA RYBÁŘOVÁ

POHÁDKY KNIŽNÍCH SKŘÍTKŮ

Majdalenko, víš, že vyšla
nová knížka?

Matýsku, tak rychle pojd',
ať si ji spolu přečteme.

ILUSTROVAL ANTONÍN ŠPLÍCHAL

INKA RYBÁŘOVÁ

POHÁDKY KNIŽNÍCH SKŘÍTKŮ

Majdalenko, víš, že vyšla
nová knížka?

Matýsku, tak rychle pojd',
ať si ji spolu přečteme.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Inka Rybářová

POHÁDKY KNIŽNÍCH SKŘÍTKŮ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9770. publikaci

Ilustrace Antonín Šplíchal

Fotografie z archivu autorky

Odpovědná redaktorka Marie Uličná

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Antonín Šplíchal, 2024

ISBN 978-80-271-7585-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-5147-9 (print)

OBSAH

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA...

... HLEDALI KOUZELNOU HARFIČKU	8
... LÉTALI S DRAKY	12
... POMÁHALI DRAKOVÍ	14
... VAŘILI KOUZLA	18
... PŘIVOLALI VÁNOČNÍ MAŠINKU	20
... SLAVILI VÁNOCE	24
... SHÁNĚLI DÁREK PRO SNĚHULÁTKO	26
... JELI TANČIT NA SVATBU	30
... VYRÁBĚLI KOUZELNÉ ZRCÁTKO	32
... SLAVILI MASOPUST	36
... VYČAROVALI JARO	38
... STAVĚLI ČAPÍ HNÍZDO	42
... ŠLI PRO PENTLIČKY NA POMLÁZKU	44
... JEZDILI NA PONÍKOVÍ	48
... VYKOUPALI HRADNÍ STRAŠIDLO	50
... ČISTILI RYBNÍK	54
... ROZSVÍTILI SKŘÍTKA OHNIVKU	56
... LÉČILI KAMARÁDA JOGURTEM	60
... ZAHNALI CUKROVOU BÁBU	62
... TRHALI TŘEŠNĚ	66
... CESTOVALI ZA DEŠŤOVÝM MUŽÍČKEM	68
... POTKALI INDIÁNY	72
... ZMĚNILI MALÉHO BUBENÍKA NA KOUZELNÍKA	74
... NAŠLI ZVONEK SKŘÍTKA PODZIMNÍČKA	78

PŘEDMLUVA

Milé děti, znáte Písmenkov? Je to neobyčejné místo, kde bydlí knižní skřítki. Tito malí človíčkové se starají o knížky, znají různá kouzla a pomáhají těm, kdo to potřebují.

Chtěly byste vědět, jak vypadá takový kouzelný den knižních skřítků? Seznamte se s Matýskem a Majdenkou, kteří se starají o místní knihovnu plnou zajímavých a poučných knížek. Ukážou vám, že i ten nejmenší z nás dokáže velké věci. A že v Písmenkově můžete zažít plno zábavy a legrace.

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA

HLEDALI KOUZELNOU HARFIČKU

Byl podzim a cestičkou z Písmenkova k lesu pospíchali Matýsek a Majdalenka. Najednou se před nimi objevil podivný mužíček. Na hlavě měl mechovou čepičku zdobenou červenými šípky, na sobě kabátek z barevných lístků a boty z jedlové kůry. „Jsem skřítek Podzimníček a někde jsem tu ztratil svoji harfičku.“

„Z toho si nic nedělej,“ dobrácky se usmál Matýsek, „jestli chceš, vezmi si na hraní mou píšťalku.“

„Děkuji, ale ta moje harfička je kouzelná. Umí zahnat mráz. Podzim už končí a všichni broučkové ještě nejsou ve svých postýlkách. Bez mé kouzelné harfičky by všichni mohli umrznout.“

„To je nadělení!“ vyděsila se Majdalenka. „Musíme broučky rychle varovat!“

„Dej mi ruku, poběžíme za nimi!“ rozhodl Matýsek. „Vím, kde všichni jsou. Než ulehnou k zimnímu spánku, ještě naposledy se spolu loučí na podzimní slavnosti.“

„Tak rychle, Matýsku, snad to stihneme včas!“

Když doběhli do kapradí, nestačili se divit. Všichni broučkové hráli a zpívali v kroužku kolem pařezu, na kterém stál motýl a brnkal na ukulele, čmelák troubil na trumpetku a cvrček vrzal na basu. Tesařici zvesela vyhrávali na housličky a kobylky k tomu brnkaly na kytary.

Ale vtom se to stalo! Pasekou se přihnál ledový, skučivý vítr a ohnul tenké stromky až k zemi.

„Utečte!“ volala zoufale Majdalenka, ale v divokém větru ji nikdo neslyšel.

Matýsek se rychle zachytil větvičky, která ho vynesla až nahoru na pařez. Vzal do ruky dvě komáří paličky a rázně s nimi zabouchal na buben: Bum! Bum! Bum!

Broučkové zvědavě vystrčili hlavičky z kapradí.

Matýsek si vytvořil ze spadaneho listu hláskou troubu. „Broučkové,“ zahalekal do ní vší silou, „skřítek Podzimníček ztratil svoji kouzelnou harfičku, kterou

zaháněl mráz. Musíte všichni do svých chaloupek. Jinak je s vámi ouvej!“

„Ale my jsme ještě nenanosili dřevo na topení,“ ozval se brouček od bezinek.

„A my nemáme zateplené okenice!“ vystrašeně volal brouček zlatohlávek.

„Umrzneme!“ rozplakala se беруška.

„Ne ne! Nebojte se!“ zakřičel Matýsek a zamával čepicí. „Pojďte za mnou! Schováme se tady do toho pařezu. Jsou tu schůdky a uvnitř svítí světýlko.“

„Ale to je můj domeček!“ bránil se brouk střevlík a moc se mračil. „Nejsem připravený na návštěvy...,“ zabručel stydlivě.

„Ráda ti pomůžu,“ usmála se Majdalenka.

„A já zametu listí ze schodiště,“ navrhl Matýsek.

Neuběhla ani chvílka a Majdalenka už byla zpátky. V ruce držela zlatou harfíčku a volala: „Podívej, co jsem našla u střevlíka v pařezu!“

„Není to kouzelná harfička skřítko Podzimníčka?“ vykulil oči Matýsek.

„Našel jsem ji za borovicí,“ rozpačitě vysvětloval střevlík. „Myslel jsem, že se přes zimu naučím také tak pěkně hrát jako ostatní broučci. Nevěděl jsem, že je kouzelná.“

„Zkusíme na ni zabrnkat,“ špitla Majdalenka a jemně přejela po strunách...

Najednou se vítr utišil. Zahrála podruhé a spadané listí se usušilo a rozsvítilo do žluta. Zahrála potřetí a na pařezu se objevil skřítek Podzimníček. Smekl z hlavy mechovou čepičku zdobenou červenými šípky a jemně se uklonil. „Děkuji ti, Majdalenko, že jsi našla moji harfičku. Teď už broučkům mráz neublíží.“

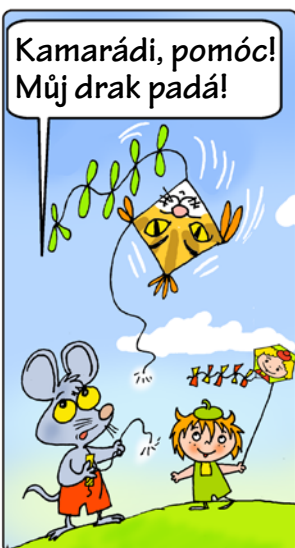
V tu chvíli si všichni pořádně oddechli. Večer voněl podzimem a v trávě svítily do tmy chaloupky broučků. Ti už spokojeně usínali ve svých postýlkách. Jen na pařezu spolu tančili Matýsek s Majdalenkou a k tomu jim skřítek Podzimníček tiše vyhrával na kouzelnou harfičku...

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA LÉTALI S DRAKY

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA

POMÁHALI DRAKOVÍ

Byl podzimní čas ořechů a Matýsek s Majdalenkou je sbírali ve spadaném listí. Už jich měli plné kapsy, když najednou bum, šum, třísk! A něco proletělo oblohou. Majdalenka jen tak tak uskočila a pak zůstala ohromeně stát. Přímo proti ní přistál drak! Tlamu měl plnou zubů, mhouřil oči a nazlobeně mrskal ocasem.

„Jedeš!“ vykročil proti němu Matýsek a bojovně mu před čenichem zamával suchou holí. „Majdalenku ti nedám! Najdi si jinou princeznu!“

„Kuš!“ ohnal se po něm drak. „Přestaň mě šimrat tím brčkem!“ zavrčel výhružně. „Mám rýmu, a jestli si kýchnu, budeš se tři dny koulet z kopečka.“

„Jestli jsi nemocný, draku, měl bys být v teple, a ne létat povětrím,“ starostlivě mu radila Majdalenka.

„Když mně se líbí dračice Dračulka. Chtěl jsem pro ni utrhnout leknín, jenže jsem spadl do vody a nastydl se,“ utrápeně si povzdychl drak.

„Ale vždyť už je podzim a lekníny jsou odkvetlé,“ kroutil hlavou Matýsek.

„Jenže já jsem pro ni chtěl dárek, aby věděla, že se mi po ní stýská,“ zašeptal drak. „Že je mi smutno po někom, kdo by si se mnou povídal a kdo by mě měl rád.“

„Myslím, že vím, jak ti pomoci,“ vyhrkl Matýsek. „Ale nejdřív se musíš uzdravit!“

„Nahoře ve skalách je horký pramen,“ vzpomněla si Majdalenka. „Když si do něj namočíš tlapy, udělá ti to dobře.“

„A počkej tam na nás, brzy za tebou přijdeme!“ nařídil mu Matýsek.

Poté se otočil na Majdalenku: „Máš ty oříšky?“

„Mám jich plné kapsy, Matýsku!“ spiklenecky na něj zamrkala a pak se spolu rozběhli k Písmenkovu.

Jak utíkal den, drakovi se v horkém prameni opravdu ulevilo. Úplně přestal kýchat! Ospale přivíral oči a vůbec neslyšel, že se k němu do jeskyně potichoučku vplížil Matýsek. A za ním, světe, div se, celý zástup malých človíčků z Písmenkova! Přinesli drakovi voňavá

jablíčka, košík nasušených švestek, čaj ze sedmi bylinek i celý kbelík lipového medu.

„To aby ses, draku, brzo uzdravil,“ s úsměvem vysvětloval Matýsek.

„A necítil se tak sám,“ přidal se brýlatý skřítek Pája.

„Můžeš tady s námi zůstat!“ ozývalo se ze všech stran.

Ale překvapením ještě nebyl konec. Najednou všichni ztichli... U vchodu totiž stála Majdalenka a za ní nesměle nakukovala dračí slečna Dračulka.

„Něco jsme ti přinesly, draku,“ tajemně se usmívala Majdalenka.

„To je pro tebe...,“ špitla Dračulka a podala mu velkou papírovou krabici.

Jak ji drak otevřel, překvapením se posadil! Uvnitř krabice totiž na zeleném listu zářil nádherný bílý leknín.

„To není možné!“ breptal drak celý popletený. „Lekniny přece na podzim nekvetou!“

„To máš pravdu,“ smála se Majdalenka. „Jenže tenhle je celý z oříškového marcipánu.“

„Udělalí jsme ho pro tebe!“ dodal Matýsek. „Aby se ti u nás líbilo.“

„Abys nabral sílu a doletěl zase až k oblakům,“ přidala se Dračulka.

„A ty bys chtěla letět se mnou?“ něžně koktal drak.

„Moc ráda,“ sklopila oči Dračulka a naráz, od uší až k ocásku, celičká zrudověla.

A tak ten večer, ještě dřív, než spadla mlha, se ti dva společně vznášeli krajinou a vítr s nimi po okolí roznášel podzimní vůni ořechů. A Matýsek s Majdalenkou jim s ostatními človíčky ještě dlouho, dlouho mávali pro štěstí...

A na šťastný návrat!

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA VAŘILI KOUZLA

Jejda! Ten hrnek střílí.

PINK PINK

Asi jsme něco udělali špatně.

PONK

Neřekla jsi kouzelné slovíčko!

Už vím!
To je PROSÍM!

Čáry, máry, moc prosíme,
uvař, co my rádi jíme!

Hezky to voní.
A dobře chutná!

Hrnečku, prosím,
uvař jídla více
i z téhle makovice.

Mňam! Koláčky s mákem,
kouzlo se povedlo!

Hrnečku, díky!

To jsem pro tebe, Majdalena, upek
podle receptů. Jde to i bez kouzel.

JAK MATÝSEK A MAJDALENKA

PŘIVOLALI VÁNOČNÍ MAŠINKU

Byl čas Vánoc a v Písmenkově chumelilo, jako když se roztrhne sněhová peřina.

„Doběhneme pro sáňky na půdu!“ radoval se Matýsek a hned bral schody po dvou.

„Dej pozor!“ volala za ním Majdalena, „nesvítí tam světlo.“

„Bum! Bác!“ ozvalo se, když Matýsek vletěl do otevřené skříně, ze které se začalo sypat staré harampádí.

„Ku, ku,“ pozdravily ho v letu kukačkové hodiny.

Nakonec vypadla malá, červená mašinka na klíček a rozbila se o podlahu.

„Jsi celý?“ strachovala se Majdalena, když za ním vyběhla na půdu.

„Já ano,“ huhlal Matýsek s krabicí na hlavě. „Ale ta mašinka potřebuje opravit.“

„Pomůžu ti,“ přikývla Majdalena a začala z podlahy sbírat všechny kolečka a šroubky.

Matýsek je hned obratně skládal a montoval

a za chvíli už byla mašinka celá jako dřív.

Najednou v ní něco cinklo a vepředu se rozsvítily reflektory.

Z okna vykoul panáček v modré čepici: „Děkuji, že jste mi pomohli opravit mou vánoční mašinku. Je kouzelná a v předvánoční době moc potřebná. Vezměte si za to moji píšťalku. Až budete potřebovat, zapísejte a já zase přijedu na pomoc vám.“ Pak se dotkl čepice a zmizel i s mašinkou v šeru půdy.

Matýsek zůstal koukat s otevřenou pusou: „To je asi ta mašinka, která na Vánoce vozí knížky od nás z Písmenkova dětem přímo pod stromeček!“

„Tak už vyndej ty sáně a já tě také povozím!“ kamarádsky do něj štouchla Majdalenka a červenou píšťalku si pověsila na krk.

A že to byla jízda! Pod sněhem zmizely cesty i pole a Matýsek s Majdalenkou ujížděli tak rychle, že smykem vjeli do lesa a sánky zapíchli do obří závěje. Přivítalo je ticho. Nikde žádná stopa zaječí pacičky ani srnčího kopýtka. Až u prázdného krmelce uviděli postávat vyhladovělá zvířátka, která prosila očima o trošku jídla do prázdného břicha.

„Měli bychom dojít domů pro kaštany,“ šeptala Majdalenka.

„Brzy bude tma,“ namítl Matýsek. „Jak dotáhneme naložené sánky do lesa?“

„Zavoláme na pomoc ostatní!“ napadlo Majdalenku. „Ale pojd', musíme si pospíšet!“

V Písmenkově se zpráva o sbírce pro zvířátka rychle rozkřikla. Všichni chtěli pomáhat! A jak se stmívalo,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky knižních skřítků.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.